

се спущаше по наклоненитѣ ливади, дѣдо Кънчо спрѣ и се вслуша притаено около си. Конскитѣ букаи все тѣй дрънкаха, но нищо се не виждаше още. Той остави пжтеката и се спусна по крайния редѣ на последното лозе, надолу кжде кладенчето. Надѣ самото кладенче по ливадитѣ се мѣркаха волове. Дѣдо Кънчо трепна, стисна пушката още по-силно и задири съ втреченъ погледѣ тѣхнитѣ стопани. Малко по-долу отъ воловетѣ той забележи чернина и движение нѣкакво, а по-сетне счу спотаенъ човѣшки говоръ.

— Тѣ сж! — промълви той и се спусна по лъзгавата трева, къмъ ближния храстѣ, дето незабелязано се спотаи.

Отъ тукѣ той свободно виждаше ония, които месеци вече дебнѣше.

Тѣ бѣха десетина несретника, близни по сждба и ратайска участѣ, начоголени около изгасналъ огънь. Кждето се печеше сега нѣщо. Между тѣхъ бѣше и Тодоранъ, небрежно изтегналъ левентска снага и подпрѣлъ глава съ лѣва ржка.

Дѣдо Кънчо впи свирепъ погледѣ въ него.

— Клетва съмъ давалъ, сине, — клетва съмъ давалъ, честно да пазя. Ще ми минешъ ти тая нощъ на ржката, за да те науча, какъ се зянь струва хорската мжка! — процеди презъ зжби той.

Огънятъ наново свѣтна. Въ въздуха се разнесе миризма отъ печено месо.

— Патка ядатъ! Ахъ свинетѣ... Ще имъ излѣзе тя скжпо!... ръмжеше дѣдо Кънчо, следейки съ погледѣ всѣко тѣхно движение.

Скоро печеното се свърши, и Тодоранъ стана и заразправя нѣщо на нисъкъ гласъ. Нищо не се чуваше. Дѣдо Кънчо разбра само по движението на ржцетѣ имъ, че се гласятъ да взематъ лозята на глава.